

Книгата на Даниил – номер три

Двойни видения

Jeff Pippenger

2023-11-25

В момента разглеждаме „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава в книгата на Даниил. Това е скрито за онези, които са избрали да затворят очите си, но е там за онези, които желаят да видят. Ще започнем с Даниил, осма глава, и тринадесети стих.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи светец, който говореше: Докога ще продължава видението за всекидневната жертва и за престъплението, което докарва запустение, така че и светилището, и воинството да бъдат потъпквани? Даниил 8:13.

Стихът започва с думата „тогава“ и прави разграничение между видението на пророческата история, което Даниил току-що е видял в предишните десет стиха. Първи и втори стих на главата посочват годината, когато Даниил е получил видението, а също и че го е получил при река Улай. От трети до дванадесети стих той „вижда“ видението на пророческата история. „Тогава“ той „чува“ небесен диалог, състоящ се от въпрос и отговор. В петнадесети стих той започва да търси какво представлява видението на пророческата история, което току-що е „видял“. Съществено е да се разпознае разграничението между видението, което Даниил „видя“ в стихове трети до дванадесети, и небесния диалог, който той „чу“ — защото те са две различни видения.

Но блажени са вашите очи, защото виждат; и вашите уши, защото чуват. Матей 13:16.

Въпросът в тринадесети стих е: „Докога ще трае видението?“, а думата, преведена като „видение“, е различна еврейска дума от думата, преведена като „видение“ в шестнадесети стих.

И чух човешки глас между бреговете на Улай, който извика и каза: Гаврииле, обясни на този човек видението. Даниил 8:16.

Като бяха преведени две различни еврейски думи с английската дума „видение“, „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава останаха „скрити на видно място“.

Изследователите на Библията, които се задоволяват просто да се плъзнат по повърхността, приемат тези две различни еврейски думи за една и съща дума, но правят това на собствена опасност.

„Плъзгането само по повърхността ще донесе малка полза. За да бъде разбрано това, са необходими задълбочено изследване и усърдно, напрегнато изучаване. В Словото има истини, които са като жили на скъпоценна руда, скрити под повърхността. Като се копае за тях, както човек копае за злато и сребро, се откриват скритите съкровища. Уверете се, че доказателството за истината е в самото Писание. Едно писание е ключът, който

отключва други писания. Богатият и скрит смисъл се разкрива от Светия Божий Дух, Който прави словото ясно за нашето разбиране: „Откровението на Твоите думи просвещава, вразумява простите.““ Fundamentals of Christian Education, 390.

Казано ни е, че „всеки факт има своето значение“ в Божието Слово, и ако изберем да пренебрегнем факта, че в осма глава има две различни еврейски думи, преведени като „видение“, ние сами сме отговорни за това, че си причиняваме лаодикийска слепота. Старата поговорка гласи: „няма по-слепи от онези, които не желаят да видят.“

„Библията съдържа всички принципи, които хората трябва да разбират, за да бъдат пригодени било за този живот, било за бъдещия. И тези принципи могат да бъдат разбрани от всички. Никой, който има дух да оцени нейното поучение, не може да прочете дори един-единствен откъс от Библията, без да извлече от него някаква полезна мисъл. Но най-ценните поучения на Библията не се придобиват чрез случайно или откъслечно изучаване. Нейната велика система на истината не е представена така, че да бъде разпозната от прибързания или невнимателен читател. Много от нейните съкровища лежат далеч под повърхността и могат да бъдат придобити само чрез прилежно изследване и постоянни усилия. Истините, които съставят великото цяло, трябва да бъдат издирени и събрани — „тук малко и там малко“. Исая 28:10.

„Когато по този начин бъдат изследвани и събрани заедно, ще се установи, че те са свършено съгласувани едно с друго. Всяко Евангелие е допълнение към останалите, всяко пророчество — обяснение на друго, всяка истина — развитие на някоя друга истина. Образите на юдейската домостроителна система се изясняват чрез Евангелието. Всеки принцип в Божието слово има своето място, всеки факт — своето значение. И цялостният строеж, по замисъл и изпълнение, свидетелства за своя Автор. Такъв строеж никой ум, освен ума на Безкрайния, не би могъл нито да замисли, нито да изгради.“
Възпитание, 123.

Думата „видение“ се среща десет пъти в осмата глава на Даниил, но в тези десет случая стоят две различни еврейски думи и значенията им не са еднакви. Ако означаваха едно и също нещо, Даниил би употребил само една от тези думи във всичките десет случая. Даниил е написал две думи, защото всяка от тях притежава свое собствено значение, и едната означава видение, което Даниил „видя“, а другата — видение, което той „чу“. В тринадесети стих думата, преведена като „видение“, е *châzôn* и означава „гледка“ или „видение“, „сън“ или „пророческо слово“. Наричам я „видението на пророческата история“ въз основа на нейното определение и на начина, по който Даниил я употребява.

В първи стих на осма глава от Даниил, Даниил казва: „яви ми се видение“, а във втори стих два пъти заявява, че „видях във видение“. После, в тринадесети стих, се поставя въпросът: „Докога ще трае видението?“ Всички тези употреби са на еврейската дума „*châzôn*“. След това, в петнадесети стих, стигаме до може би най-важния случай, в който Даниил употребява същата тази дума, защото казва: „когато аз“... „бях видял видението и търсех значението му“. След като Даниил бе видял видението *châzôn*, той пожела да разбере какво означава то. Това е факт, който има голямо значение за скриването на „седемте времена“ от

Левит двадесет и шеста глава в тази глава.

Той също така използва думата *châzôn* в стихове седемнадесет и двадесет и шест. Думата „видение“ се среща десет пъти в осмата глава на Даниил, а думата *châzôn* представлява седем от тези употреби. Даниил използва другата еврейска дума, която се превежда като „видение“, четири пъти. Другата еврейска дума е *mar'eh* и означава „появяване“.

Châzôn се среща седем пъти в осма глава на Даниил, а *mar'eh* — четири пъти, и заедно те съответстват на десетте случая, в които английската дума „vision“ се среща в осма глава на Даниил. Седем плюс четири е единадесет, защото в един от случаите, когато Даниил употребява думата *mar'eh*, тя е преведена точно според значението, с което е определена; понеже в петнадесети стих, когато Даниил „търсеше значението“ на видението *châzôn* за пророческата история, пред него „застана“ „нещо като образ на мъж“. Думата „образ“ е *mar'eh*. Следователно *mar'eh* е употребена от Даниил четири пъти в Даниил 8 и е преведена веднъж в съгласие с основното ѝ значение „образ“, а останалите три пъти е преведена като „видение“.

Не отправям никаква критика към мъжете, които преведоха Библията на крал Джеймс. Все пак трябва да се отбележи, че в тринадесети стих се намира единствената добавена дума в Библията на крал Джеймс („жертва“), за която Вдъхновението определено заявява, че „не принадлежи на текста“. По-нататък Вдъхновението заявява, че добавената дума е била „прибавена от човешка мъдрост“. В същата тази глава две различни еврейски думи и двете са преведени с една и съща английска дума. Причината, поради която е от съществено значение да се разпознае разграничението между тези две думи, е извънредно важна.

И стана така, когато аз, аз Даниил, видях видението и търсех значението му, ето, застана пред мен нещо като образ на човек. И чух човешки глас между бреговете на Улай, който извика и каза: Гаврииле, направи така, че този човек да разбере видението. Даниил 8:15, 16.

Докато Даниил „търсеше значението“ на „видението *châzôn*“, което току-що бе „видял“, Христос известява Гавриил да „направи“ така, че Даниил да разбере „видението *mar'eh*“, което току-що бе „чул“. Даниил желаше да разбере видението на пророческата история, но Христос, Който в тринадесети стих бе определен като Палмони (онзи свят, който говореше), настави Гавриил да направи Даниил да разбере „видението *mar'eh*“, а не „видението *châzôn*“. В петнадесети и шестнадесети стих заявената цел за Гавриил е той да направи Даниил да разбере „видението *mar'eh*“, което е думата, преведена като „видение“, и означава „явление“, а не видението на пророческата история, което Даниил желаше да разбере. Без да се разпознае възложената на Гавриил задача, „седемте времена“ от Левит двадесет и шест остават скрити пред очите.

В двадесет и шести стих и двете еврейски думи, които са преведени като „видение“, се намират в един и същи стих, и този стих се превръща в един от главните ключове за разкриването на истината в Данииловото свидетелство за „седемте времена“.

И видението за вечерите и утрините, което бе казано, е истинно; затова запечатаят видението, защото се отнася за много дни. Данаил 8:26.

В стих двадесет и шести „видението за вечерите и утрините“ е видението *mar'eh*, означаващо „явяване“, а видението, което трябваше да бъде „запечатано“, е видението *châzôn* на пророческата история. Изразът „вечери и утрини“ е това, което обособява и определя разграничението между двете видения. Той прави това чрез още една илюстрация на човешкия фактор при създаването на Библията. Човешкият фактор се състоеше както в пророците, които записаха думите на Библията, така и в онези, които преведоха Библията. Библията, както и Христос, представлява съчетание от божественост и човечност. Тази човечност се спускаше надолу през историята — от Адам, след като съгреша, до онези, които записаха и преведоха Библията. Христос и Библията и двамата са Божието Слово, и Божието Слово е чисто, защото божествеността в това съчетание винаги надделяваше над всяко ограничение, което съществуваше в плътта.

Павел, слуга на Иисус Христос, призван да бъде апостол, отделен за благовестието Божие, (което Той отпреди бе обещал чрез Своите пророци в светите Писания,) относно Неговия Син Иисус Христос, нашия Господ, Който по плът произлезе от Давидовото потомство. Римляни 1:1–3.

Изразът „вечер и утро“ се среща многократно в Божието Слово и винаги се превежда като „вечер и утро“, както е в стих двадесет и шести, и както толкова често е превеждан в разказа за сътворението в Битие, където многократно се казва: „и беше вечер, и беше утро...“. Всъщност, и всеки факт има своето значение (а този факт е съществен за разбирането), единственото място в Библията, където изразът „вечер и утро“ не е преведен като „вечер и утро“ (както е в стих двадесет и шести), е в четиринадесети стих на Даниил осма глава. Там, и само там в Божието Слово, изразът „вечер и утро“ е преведен просто като „дни“.

И той ми каза: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти. Даниил 8:14.

Дванадесет стиха по-късно, в същата глава на Даниил, еврейският израз „вечер и утро“ е преведен така, както винаги е превеждан; но в стиха, който е централният стълб и основа на адвентизма, изразът е преведен просто като „дни“. Какво влияние е подтикнало преводачите на Библията на крал Джеймс да допуснат такова явно противоречие? Те бяха превели израза в двадесет и шести стих в съгласие с всяка друга негова поява в останалата част на Библията. Но дванадесет стиха преди двадесет и шести стих, в четиринадесети стих, тяхната човешка природа наложи особено разграничение върху отговора на въпроса от тринадесети стих. А въпросът от тринадесети стих включваше онази една дума („жертва“), която не биваше да бъде добавяна към Библията. Бог желаше четиринадесети стих да се откроява по един много дълбок и отличителен начин. Като постъпи така, Той също така посочи онова, което на Гавриил беше наредено да направи така, че Даниил да разбере.

В шестнадесети стих Исус заповяда на Гавриил да направи така, че Даниил да разбере видението *mar'eh*, въпреки факта, че Даниил търсеше да разбере видението *châzôn* на

пророческата история. Двадесет и шести стих казва, че „видението за вечерите и утрините, което бе казано“, беше „истинно“. Видението *châzôn* беше пророческо „видение“, но видението *mar'eh* беше „казано“, защото бе изговорено. То бе изговорено в четиринадесети стих, когато Палмони каза: „до две хиляди и триста вечери и утрини; тогава светилището ще се очисти“. Двадесет и шести стих използва израза „вечери и утрини“, като го определя като видението, което е било „казано“, за да обозначи разграничението между двете видения в осма глава на Даниил. Видението на пророческата история, което Даниил беше „видял“ и което Даниил желаше да разбере, беше различно от видението, което беше „казано“ и което Даниил беше „чул“. Още по-важно е, че видението, което Даниил беше „чул“, беше видението, за което Гавриил трябваше да даде на Даниил разбиране.

Човешкото участие в създаването на Светата Библия е записало думата „видение“ десет пъти в осма глава на Даниил и по този начин е прикрило разграничението между едното видение, което е било „видяно“, и другото видение, което е било „чуто“. По този начин то е замъглило подчертаването, което показва, че намерението на Христос е било Даниил да разбере видението, което е бил „чул“, повече, отколкото видението, което е бил „видял“. Сега можем да разгледаме какво прави Гавриил, за да изпълни възложената му задача.

И тъй, той се приближи до мястото, където стоях; и когато дойде, аз се уплаших и паднах ничком; а той ми рече: Разбери, сине човешки; защото видението се отнася за времето на края. А когато говореше с мене, аз бях потънал в дълбок сън, с лице към земята; но той се допря до мене и ме изправи. И рече: Ето, ще ти явя какво ще стане в последния край на негодуванието; защото в определеното време ще бъде краят. Даниил 8:17–19.

Гавриил сега започва своето дело да направи така, че Даниил да разбере видението за двете хиляди и триста вечери и утрини, което е истинно. Първо му известява, че видението на пророческата история, видението *châzôn*, ще бъде при „времето на края“. После, докато Даниил беше в пророчески сън, Гавриил докосна Даниил и го изправи. Той му известява: „Ще ти направя да узнаеш.“

Това е, което Палмони (Христос) беше казал на Гавриил да направи, когато рече: „Гаврииле, направи този човек да разбере видението *mar'eh*“ за вечерите и утрините. Гавриил казва, че ще направи Даниил да „узнае какво ще стане в последния край на негодуванието“. Ето го! Там са „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава! То е скрито чрез самата пророческа техника, за която Гавриил многократно беше подбуждал пророците да свидетелстват и да използват в писанията си! Тази техника е „ред след ред, тук малко и там малко“.

В книгата „Размишления върху Даниил и Откровението“ от Урия Смит (с която всички адвентисти, а дори и техните съседи, би трябвало да са запознати), Смит прави следния коментар върху стихове седемнадесет до деветнадесет от осма глава на Даниил:

„С общото заявление, че в определеното време ще бъде краят и че той ще го направи да узнае какво ще бъде в последния край на негодуванието, той пристъпва към тълкуване

на видението. Негодуванието трябва да се разбира като обхващащо известен период от време. Кое време? Бог каза на Своя народ Израил, че ще излее върху тях Своето негодувание заради нечестието им; и така даде наставления относно „нечестивия безчестен княз на Израил“: „Снеми превръзката и свали короната.... Ще я съборя, съборя, съборя; и тя няма вече да бъде, докато не дойде онзи, комуто принадлежи по право; и нему ще я дам.“ Езекиил 21:25–27, 31.

„Тук е периодът на Божието негодувание против Неговия заветен народ; периодът, през който светилището и войнството трябва да бъдат потъпквани. Диадемата бе свалена и короната отнета, когато Израил бе подчинен на царството Вавилон. То бе преобърнато отново от мидяните и персите, отново от гърците, отново от римляните, съответно на трите пъти, когато думата е повторена от пророка. Тогава юдеите, като бяха отхвърлили Христос, скоро бяха разпръснати по лицето на земята; и духовният Израил е заел мястото на буквалното потомство; но те са подчинени на земни власти и ще бъдат, докато Давидовият престол не бъде отново въздигнат — докато Онзи, Който е неговият законен Наследник, Месията, Князът на мира, дойде, и тогава той ще Му бъде даден. Тогава негодуванието ще бъде престанало. Какво ще стане в последния край на този период, ангелът сега трябва да извести на Данаил.“ Урая Смит, „Daniel and the Revelation“, 201, 202.

„Негодуванието“, което Смит посочва, започва, когато Манасия е отведен във Вавилон от асирийците през 677 г. пр. Хр. За съжаление, Смит взема свалянето на Седекия през 586 г. пр. Хр. и го определя като начална точка на периода на „негодуванието“ от деветнадесети стих. Смит просто не разглежда какво означава това, че стихът казва „последният край на негодуванието“. Той го третира просто като „негодувание“, макар че, ако има „последен край“ на негодуванието, граматиката и логиката изискват да има също най-малкото и „първи край“ на негодуванието. Смит знаеше, че седемдесетте години на плена са започнали с първото нападение на Навуходоносор срещу Йоаким през 606 г. пр. Хр., но определи за начало на периода на негодуванието третото от нападенията на Навуходоносор, което беше извършено срещу Седекия, последния юдейски цар.

„Макар да разполагаме с по-подробен разказ за ранния му [на Даниил] живот, отколкото е записан за който и да било друг пророк, все пак неговото раждане и произход са оставени в пълна неизвестност, освен това, че е бил от царски род, вероятно от дома на Давид, който по това време е бил станал твърде многочислен. Той за пръв път се явява като един от благородните пленници на Юда, в първата година на Навуходоносор, царя на Вавилон, в началото на седемдесетгодишния плен, 606 г. пр. Хр. Йеремия и Авакум все още изричаха своите пророчества. Езекиил започна скоро след това, а малко по-късно — Авдий; но и двамата завършиха делото си години преди края на дългото и блестящо поприще на Даниил. Само трима пророци го последваха — Агей и Захария, които упражняваха пророческото служение за кратък период едновременно, 520–518 г. пр. Хр., и Малахия, последният от старозаветните пророци, който действа за кратко време около 397 г. пр. Хр.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 19.

Смит правилно разпозна „негодование“ в деветнадесети стих като период от време. Той правилно определи този период като потъпкването на светилището и войнството в съгласие с Даниил 8:13 и правилно посочи крайната му точка като 22 октомври 1844 г.

Смит беше частично прав, но пропусна истината, като направи онова, което беше характерно за неговите пророчески приложения. Той позволи историята да насочва тълкуването му на пророческото слово, вместо да позволи на пророческото слово да насочва разбирането му за историята. Ако позволим на Библията да определя пророческата история, тогава ще разполагаме с правилната основа, за да пристъпим към историята.

Библията учи, че от когото е победен човек, на него е и роб.

Докато им обещава свобода, те самите са роби на тлението; защото от когото бъде победен човек, от него бива и поробен. 2 Peter 2:19.

Манасия бе отведен в плен във Вавилон през 677 г. пр. Хр. Именно там Юда бе победена и доведена в робство. Това е началната точка, представена и на картата от 1843 г., и на картата от 1850 г., които сестра Уайт одобрява като правилни. Смит започва потъпкването от Даниил, глава осма, стих тринадесети, със Седекия, последния от юдейските царе. Седекия беше край на един прогресивен съд, а не неговото начало. Сестра Уайт посочва, че пленяването на Манасия във Вавилон е било „задатък“ за онова, което предстоеше да дойде. „Задатък“ е първоначално плащане и бележи началото на една покупка, след която следват и други плащания.

„Пророците вярно продължаваха своите предупреждения и увещания; безстрашно говореха на Манасия и на народа му; но вестите бяха презирани; отстъпилата Юда не искаше да послуша. Като предзнаменование за онова, което щеше да постигне народа, ако продължи в неразкаянието си, Господ допусна царят им да бъде пленен от отряд асирийски войници, които „го вързаха с окови и го отведоха във Вавилон“, тяхната временна столица. Това страдание вразуми царя; „и той се помоли на Господа, своя Бог, и се смири много пред Бога на бащите си, и Му се помоли; и Той се смили над него, и чу молбата му, и го върна в Ерусалим, в царството му. Тогава Манасия позна, че Господ е Бог.“ 2 Летописи 33:11–13. Но това покаяние, колкото и забележително да беше, дойде твърде късно, за да спаси царството от разлагащото влияние на години идолопоклоннически обичаи. Мнозина се бяха препънали и паднали, за да не се издигнат вече никога.“ Пророци и царе, 382.

Манасия бележеше „първата вноска“, с която започна „проклятието“ на „седемте времена“, което бе последното „негодувание“, защото „първото негодувание“ вече бе започнало, когато северното царство бе отведено в плен през 723 г. пр. Хр. След това, при свалянето на Йоаким, когато Даниил бе отведен в плен, започнаха седемдесетте години на пленничество, които Йеремиа посочи, през 606 г. пр. Хр. Двама царе след Йоаким Йерусалим бе разрушен и последният юдейски цар, Седекия, гледа как синовете му бяха убити пред него; след това очите му бяха извадени и той бе отведен в плен във Вавилон.

Смит отнесе целия прогресивен съд към Седекия и използва съда над Седекия като доказателствен текст за своето предположение. Съдът над Седекия, който беше „нечестивият и беззаконен княз“, действително посочи, че короната на Юда трябваше да бъде отнета, докато Христос дойде, за да установи царство. Смит каза: „те са подчинени на земни власти и ще бъдат, докато престолът на Давид не бъде отново въздигнат, — докато Този, Който е неговият законен наследник, Месията, Князът на мира, дойде, и тогава той ще Му бъде даден“. На 22 октомври 1844 г., в изпълнение на Даниил, глава седма, стихове тринадесет и четиринадесет, Христос, представен като Човешкия Син, дойде пред Отца, за да получи царство.

Гледах в нощните видения, и ето, с небесните облаци идеше Един като Човешкия Син; и стигна до Стария по дни, и Го доведоха пред Него. И на Него бе дадено владичество, слава и царство, за да Му служат всички племена, народи и езици; Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и Неговото царство е такова, което няма да бъде разрушено. Даниил 7:13, 14.

Сестра Уайт потвърждава, че седма глава от книгата на Даниил, стихове тринадесети и четиринадесети, се изпълниха на 22 октомври 1844 г.

„Идването на Христос като наш Първосвещеник в Пресветото място за очистването на светилището, представено в Даниил 8:14; идването на Човешкия Син при Стария по дни, както е изложено в Даниил 7:13; и идването на Господа в Неговия храм, предсказано от Малахия, са описания на едно и също събитие; и същото е представено и чрез идването на младоженеца на сватбата, описано от Христос в притчата за десетте девизи в Матей 25.“ Великата борба, 426.

Смит не разгледа ключовия елемент на „последния край на негодуванието“. Той избегна библейския принцип, който посочваше, че Юда бе победена по времето на Манасия и че пленът, започнал при царуването на двама царе преди Седекия, също показваше, че Юда вече бе подчинена на Вавилон, преди Седекия да срещне съдбата си. Въпреки тези явни пропуски, той все пак заяви: „ето периода на Божието негодувание против Неговия заветен народ; периода, през който светилището и множеството ще бъдат тъпкани под нозете.“ Следователно той пряко свързва „периода на Божието негодувание“ с въпроса „докога“ в Даниил, осма глава, тринадесети стих. Отговорът в четиринадесети стих беше: до 22 октомври 1844 г.

Разпръсването във вавилонско робство беше прогресивна история, започваща през 677 г. пр. Хр. и продължаваща до 1844 г. Този период се равнява на две хиляди петстотин и двадесет години, което, разбира се, е „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Краят на този период от време на 22 октомври 1844 г. предостави на Даниил втори свидетел за „*mar'eh* видението“ на двете хиляди и триста вечери и утрини.

На Гавриил бе заповядано да направи така, че Даниил да разбере онова видение, и това, което Гавриил направи, бе да предостави втори свидетел за крайната дата 22 октомври 1844 г. Той не само предостави втори свидетел, за да утвърди датата на изпълненията и на двете

времеви пророчества, но, както Смит правилно посочи, периодът от време, свързан с втория свидетел за 1844 г., бе определен в тринадесети стих като периодът, през който светилището и множеството трябваше да бъдат потъпквани. Въпросът в тринадесети стих е: „Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението на запустението, та и светилището, и множеството да бъдат предадени за потъпкване?“ Този период от време бяха „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава.

Това, което Смит не видя или избягваше да определи, бе, че „негодуванието“ от деветнадесетия стих е „последният край“ на това негодувание. Ако има „последен“, тогава има и „първи“, а Даниил посочва кога е завършило „първото негодувание“ — в единадесета глава. Той определя папството, царуващо през Тъмните векове, и заявява, че папството ще благоденства, докато негодуванието се изпълни, или завърши.

И царят ще постъпва според волята си; и ще се превъзнася, и ще се възвеличава над всеки бог, и ще говори чудни неща против Бога на боговете, и ще благоденства, докле се изпълни възмущението; защото определеното ще се извърши. Даниил 11:36.

Стих тридесет и шести е широко възприеман като стиха, който апостол Павел перифразира във второто си послание до солунците.

Никой да не ви мами по никакъв начин; защото този ден няма да дойде, докле не дойде първо отстъплението и не се открие човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася над всичко, що се нарича Бог или на което се отдава поклонение, тъй щото той, като Бог, сяда в Божия храм и представя себе си за Бог. 2 Солунци 2:3, 4.

Павловият „човек на греха“, който е и „синът на погибелта“, който „се противи и превъзнася над всичко, що се нарича Бог, или на което се отдава поклонение“, е също и „царят“, който „ще върши според волята си; и ще се превъзнесе, и ще се възвеличи над всеки бог“. И двата текста се отнасят за римския папа. Даниил пише, че папата ще благоденства, което означава да напредва, докато се „извърши негодуванието“. Негодуванието в тридесет и шести стих е било „определено“. Думата „определено“ означава „да нарани“.

Папството получи своята „смъртоносна рана“ през 1798 г., и в този момент „първото негодувание“ бе изпълнено или приключено. Думата „изпълнявам“ означава да завърши или да прекратя. Краят на „негодуванието“ в осма глава, деветнадесети стих, обозначава краят на периода, през който светилището и множеството трябваше да бъдат потъпквани. Той приключи през 1844 г., но „първото“ негодувание приключи през 1798 г.

„Последното възмущение“ приключи през 1844 година, две хиляди петстотин и двадесет години след като цар Манасия беше отведен във Вавилон от асирийците през 677 г. пр. Хр. „Първото“ възмущение приключи през 1798 година, две хиляди петстотин и двадесет години след като северното царство Израил беше отведено в плен от асирийците през 723 г. пр. Хр.

Има още какво да се каже за скритите „седем времена“ в книгата на Даниил и ние ще се спрем на това в следващата си статия.

„И до ангела на Лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истинният Свидетел, Началото на Божието създание: Зная твоите дела, че не си нито студен, нито горещ; о, да беше студен или горещ! И тъй, понеже си хладък, а не горещ и не студен, ще те избълвам от устата Си. Защото казваш: Богат съм, и забогатях, и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян, и нещастен, и сиромаш, и слеп, и гол.“

„Господ тук ни показва, че вестта, която трябва да бъде носена на Неговия народ от служители, които Той е призовал да предупреждават народа, не е вест за мир и безопасност. Тя не е само теоретична, а практическа във всяко отношение. Божият народ е представен във вестта към лаодикийците като намиращ се в положение на плътска самоувереност. Те са спокойни, вярвайки, че се намират във възвишено състояние на духовни постижения. „Понеже казваш: Богат съм, замогнах се и нямам нужда от нищо; а не знаеш, че ти си окаян и жалък, сиромаш, слеп и гол.“

„Каква по-голяма измама може да сполети човешките умове от увереността, че са прави, когато са напълно неправи! Вестта на Верния Свидетел намира Божия народ в печална измама, и все пак искрен в тази измама. Те не знаят, че състоянието им е окаяно пред Божиите очи. Докато онези, към които е отправена вестта, ласкаят себе си, че се намират в възвишено духовно състояние, вестта на Верния Свидетел разбива тяхната самоувереност чрез поразителното изобличение на истинското им състояние на духовна слепота, бедност и нищета. Това свидетелство, тъй остро и строго, не може да бъде грешка, защото говори Верният Свидетел и Неговото свидетелство трябва да бъде вярно.“ Свидетелства, том 3, 252.